

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Parintele Pantelimon, preotul albinelor de la Ghighiu, ultimul ucenic al marelui duhovnic Arsenie Boca.

(sursa Formula AS)

E început de vara și miroase a tei la Ghighiu. De cum intri pe poarta mănăstirii, te simți în largul tău. Locul parca te așteaptă. Te poți plimba pe unde vrei, de unul singur, printre pansele și petunii, printre ciresii din livada, fără să tulburi pe cineva. Chiar și maicutele, grabite de felul lor, pasesc parca mai ușor și alene, în ritmul florilor și al diminetii. Doar pe bătrânul părinte Pantelimon nu-l zăresc nicaieri. Abia într-un târziu îl zăresc în marginea livezii, robotind cu mâinile goale, printre stupi și albine. Cu cât mă apropii, mișcările lui se deslășesc mai bine - mișcări simple și precise de țaran, de om obișnuit cu munca. La 82 de ani, părintele Pantelimon nu sta o clipă locului - curăță pomii, cosește iarba, sapa la grădina. Doar noaptea se retrage la chilie, unde se roagă neconținut și, într-un târziu, atipește două-trei ceasuri, pe un scaunel de ascet.

Când îl vezi prima oară, e cu neputință să nu prinzi drag de părintele. E bătrân, dar surazător, înalt și plapând ca o ramură de salcie. Imbrăcat cu un halat alb, de apicultor, părintele trebuie să stea la grădina. Sta aplecat deasupra straturilor de galbenele și irisi violacei, le mângâie frunzele delicatese și le vorbește șoptit, îndemnându-le să crească, să se bucure de strălucirea și căldura lui Dumnezeu.

De douăzeci de ani, de când a venit prima oară la Ghighiu, părintele e duhovnic la oameni și albine. Munca, dragostea și răbdarea sunt aceleași. Nădejdea și bucuria - asemenea. Lasând o clipă migala stuparului, părintele se îndreaptă greoi de spate și privește multimea teilor înfloriți din jur. Privește ca un îndrăgostit. Așa cum sta, înconjurat de flori și albine, nemiscat și tăcut, pare ca a încetat lucrul și acum rosteste în taină o laudă sau un paraclis al Maicii Domnului. E fericit. Se vede că livada din spatele mănăstirii Ghighiu e pentru el o a doua casă, un al doilea altar. Pentru un om care a făcut 15 ani de temniță grea la Gherla și a trecut de două ori prin moarte clinică, livada cu ciresi și tei înfloriți de la Ghighiu e chiar raiul. Sfântul din Făgăraș

Când stai lângă părintele Pantelimon, simți nevoia să vorbești în șoaptă, să nu-l tulburi cu nimic. Nu e nici aspru, nici bland. E doar ascetic, mereu refugiat în sine însuși, cu gândurile și rugăciunea lui neîntreruptă. A suferit mult, cât pentru mai multe vieți, dar de pe fața lui osoasă și prelungă au dispărut toate - și palmurile, și loviturile de rangă, și lacrimile umilintei, pe care nu încetează nici o clipă a le numi "bucurii". Bucuriile pocăinței și ale răbdării. Acum, pe albul sidefiu al obrazului citești numai iertare și un suras tainic, de om împacat cu Dumnezeu, cu toată lumea.

Ca să-l cunoști mai bine pe bătrânul duhovnic de la Ghighiu, trebuie să-i vezi încăperea unde locuiește. O chilie pe măsura sufletului său - simplă, țărăneasca și severă, cu o candelă vesnic aprinsă într-un colț, câteva icoane pe perete și undeva, la capătul patului, poza marelui monah Arsenie Boca, înalt și neclintit ca un munte, imbrăcat cu binecunoscuta sa rasă calugărească, albă și incinsă la mijloc.

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Asezat pe stinghia îngusta a patului, părintele Pantelimon nu se mai satura să-și privească duhovnicul. Chiar și în poza, "Sfântul din Făgăraș" are ceva care fascinează. Îți simți forța launtrică. Îți simți ascuțitul neiertător al ochilor lui patrunchitori și albaștri. Cuvintele nu-l pot cuprinde. Un om navalnic și drept. Când avea ceva de spus, era de neoprit. Glasul lui era tunet și vorbele săgeti. Vedea multe și nu se codea niciodată în fața adevărului. Nimic nu-i puteai ascunde. De multe ori, nici nu deschideai gura și el îți spunea tot ce ai făcut și ce o să-ți se întâmple. Citea în cartea vieții fiecăruia, din dorința de a te mântui, de a te întoarce cât mai grabnic la credință. El însuși se pregătea pentru marea întâlnire cu Dumnezeu, cunoscându-și sfârșitul și toate încercările prin care avea să treacă. La mănăstirea Prislop, unde fusese exilat pe nedrept, a plans trei zile și trei nopți, știind că niciodată nu va mai ajunge la Sâmbăta, că va fi alungat din toate mănăstirile și doar la moarte va mai îmbrăca odăjdiile preoțești.

Avea multe haruri părintele Boca și toate câte se spun despre el sunt adevărate cu adevărat. În arestul de la Brașov, i-a uscat mâna unui calau, care îl umpluse de sânge, spunându-i doar atât: "De acum înainte, mâna asta nu o vei mai duce la gură". În 1989, pe când securistii îl anchetau și-l loveau cu picioarele, a prorocit că Ceaușescu nu o să mai apuce sfârșitul anului și mulți tineri vor muri, jertfiți ca niște miei. Părintele Pantelimon nu are nici cea mai mică îndoială că Arsenie Boca era înainte-văzător.

În veci nu va uita bătrânul părinte ziua când l-a căutat pe cuviosul Arsenie, pe când acesta picta la Schitul Maicilor. Avea multe să-și spună și să-l întrebe, dar marele sau duhovnic a refuzat să discute cu el. L-a întors că niciodată spatele și i-a poruncit să taie gatul unei sticle cu ascuțitul firav al unei pile, lăsându-l apoi să muncească fără nici un folos. Abia într-un târziu, părintele Boca i-a pus mâna pe cap și l-a întrerupt din muncă să protesteze și inutilă, spunându-i cu dragoste și lacrimi în ochi: "Te grabești? Unde te grabești, baiete?... Eu știu de ce te-am pus să tai sticla. Te asteapta Securitatea la gară". Și, într-adevăr, așa a fost. În acea zi, părintele Pantelimon era arestat și dus la sediul Securității din Galați.

"Dacă nu pleacă din inimă, nu intra în suflet nici un cuvânt"

Multe a învățat părintele Pantelimon de la duhovnicul său, Arsenie Boca. "Pentru mine a fost o lumină și un stâlp de nădejde. Fără indemnul și rugăciunile lui, nu aș mai fi ieșit viu din închisoare. Un calau m-a bătut în sac și, cu un drug de fier, aproape mi-a scos ochiul. Am fost în moarte clinică și am scăpat. Mi s-a pus capastrul pe cap (cea mai cumplită schingiuire), dar nu mi-am pierdut mintile, așa cum voiau securistii. Nici o secundă nu m-am lepădat de Cristos, chiar dacă în arestul de la Galați a venit un general, care, vorbind frumos și cu multă dibăcie, încerca să ne convingă că Arsenie Boca e un impostor și că Dumnezeu nu există: "Am fost în Germania, am fost în Japonia și America. Am fost peste tot, dar nu l-am găsit pe Dumnezeu. Cum poți să crezi în ceea ce nu e și nu se vede?". Detinutii aflați în celulă cu mine au amuțit, dar eu nu m-am lăsat. Gândindu-mă la părintele Boca și repetând în șoaptă numele lui Cristos, mi-a venit o putere de sus și m-am trezit vorbind: "Domnule general, degeaba ai

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

calatorit... Dumnezeu e în om, e în dumneata, în fratele de lângă tine. Nu în America trebuie să mergi, ci la Patriarhie. Acolo ai să vezi și ai să pipăi cu mâinile tale lucrarea Sfântului Dimitrie, cel care a stat 200 de ani în apă și nu a putrezit". Generalul mi-a întors spatele, trântind furios ușa, iar unii colegi m-au certat, spunându-mi că nu am strop de înțelepciune, că nimic nu mă împiedecă să zic că securistii și să facă ca mine. Voiau să tac, dar eu nu puteam. Ce fel de creștin aș fi fost să zic astăzi una și mâine să fac alta? Asta m-a învățat părintele - să predic numai adevărul și să nu mă rusinez de cuvântul lui Dumnezeu. Și securistii voiau să mă învețe, dar altfel - cu o minciună poleită în adevăr. Veneau în celulă cu Biblia și spuneau: "Uite ce scrie în Cartea Sfântă - să faci ascultare, să te supui noii orânduiri și să asculti ce spune partidul. De ce nu respecti porunca lui Dumnezeu?". În veacul veacului nu ar fi putut atinge cineva statura și harul părintelui Arsenie, care vorbea despre smerenie într-un fel aparte, tainic și incifrat. Vorbea prin pilde, lăsându-ți libertatea de a-i găsi talcul. Țin minte că o dată mi-a cerut, spre marea mea uimire, să-l vorbesc de rău printre oameni. Fără să pricep ce vrea de la mine, m-am clatinat și nu i-am împlinit porunca. Cu greu și mult timp după aceea, am înțeles școala părintelui și lecția smereniei sale. Cu greu și mult timp după aceea, am priceput ce voia să spună părintele, atunci când mă certa și îmi cerea să iau aminte: "Dacă nu pleacă din inimă, nu intră în suflet nici un cuvânt".

Raiul albinelor

Peste livada mănăstirii Ghighiu s-a așezat un clopot de liniște și tihnă. Când trezită dintr-un somn tulburat, părintele Pantelimon tresare. Se desparte de trecut, de Gherla și Aiud, cu un simplu suras. Dacă deoparte tot ce a fost mai urât și, brusc, umilintele și loviturile de bocanc redevin "bucurii". Fără ele, astăzi ar fi fost cu siguranță un om pustiu și sărac. Fără ele, nu ar fi cunoscut marea și negrita putere a Maicii Domnului, care i-a întins într-o noapte patrafirul preotesc, spunând: "Ia-l, dar vei avea multe de patimit"; aceeași iubitoare Maică a Domnului care i-a apărut în vis pe când era în moarte clinică și i-a pus mâna pe rană adâncă a ochiului, pentru că a doua zi, părintele să se trezească teafăr și sănătos, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tacut și cufundat într-o alunecare fără contur a minții, bătrânul duhovnic nu se mai satura să privească stupină. E ceva uimitor ce se întâmplă cu albinele, cu viața, cu organizarea lor. E o lume perfectă, dumnezeiască. "În stup e ca în mănăstire. Ce îmbrăci tu, ce mânânci tu - stie întreaga obște. Toate-s una, vietuind într-o veselie cerească. Toate-s îmbracate la fel și toate mânâncă asemenea. Se respectă între ele și au demnitate chiar și înainte de a muri, când se retrag într-un colț și refuză orice hrană. Toată ziua stau sub ascultare. Că și maicutele, aleg numai ce este bun și dulce. Ziua întreaga muncesc și se roagă. La răsplata nu se gândesc nici o clipă. Răsplata e chiar strădania lor".

Deși nu vrea să recunoască, părintele are suflet de poet. Se vede că, în momentele lui de liniște, se roagă în culori și delicate desene vegetale. Se roagă cu privirea, uimindu-se că albinele nu pleacă din urdinis, înainte de a se uita la soare, slavindu-l pe Dumnezeu; uimindu-se mai ales că nu pleacă nici una fără să zgarie lemnul urdinisului, intruchipând semnul crucii. "Dacă am face și noi asemenea, ar fi

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

raiul pe pamant", spune parintele, amintindu-si cum albinele mai batrane le scot pe cele tinere si fac exercitii de zbor cu ele, cum se ajuta una pe alta si, daca o surata de a lor e prea incarcata cu polen, cineva ii ia din povara si o indeamna, impingand-o de la spate.

Parintele are drag de albine si le urmeaza voia, mergand in pastorală oriunde doresc ele sa mearga, iar albinele ii simt gandul cel bun, ii asculta glasul, ii recunosc mirosul de departe, dandu-i ocol sau asezandu-i-se pe umeri cu afectiune si blandete, atrase de dulceata sufletului sau, de lumina ochilor lui albastri si senini. Printre flori si albine, parintele se simte cel mai fericit. Pentru un om care a facut 15 ani de temnita grea la Gherla si a trecut de doua ori prin moarte clinica, livada cu ciresi si tei infloriti de la Ghighiu e o rasplata imensa. E chiar raiul.

